

Pingstdagen 2021– Lars Borgström (LFS)

Tekster: Salme 104:27-35, Gt Esek 36:22-32, Ep Apgj 2:1-13, Ev Joh. 14:22–31

Jesus kallar i sitt tal till lärjungarna den helige Ande för Sanningens Ande. Det gör Han därför att den helige Ande är Guds och Kristi Ande. Den helige Ande är inte något mindre och obetydligare än Fadern och Sonen. Han är evig Gud, liksom Fadern och Sonen.

Liksom Gud är Sanningens Gud, den ende sanne Guden, är också den helige Ande ett med Sanningen. Om Honom gäller detsamma som Gud, att Han inte kan ljuga (Tit. 1:2). Vad Han säger är helt och hållet sant. Vad Han har lovat håller Han, eftersom Han inte kan svika sitt Ord.

Sanningens Ande är ett med Guds ord, eftersom hela Skriften är Hans skapelse. Lika väl, som man kan säga, att det är Fadern som talar i Ordet, eller att det är Kristi ord, kan man säga, att den helige Ande talar i eller genom Guds ord. Därför står det t.ex. i Hebreerbrevet, då skriftställen från Moseböckerna citeras: ”Därför säger den helige Ande” (Hebr. 3:7), och så följer citatet.

Den helige Ande kommer till lärjungarna med Guds ord

”Om ni älskar mig håller ni fast vid mina bud” säger Jesus (Joh. 14:15). Att hålla Jesu bud är i första hand att bevara dem, hålla fast vid dem, i andra hand att lyda dem. Det är givetvis omöjligt att hålla Jesu bud utan att först ta vara på dem, gömma dem i sitt hjärta. Naturligtvis kan man inte heller bevara buden, om man inte bryr sig om att försöka lyda dem.

Förutsättningen för att den helige Ande ska komma till en människa, är att hon håller Jesu bud, d.v.s. hör Guds ord och bevarar det. Jesus sade ju: ”Saliga är de som lyssnar till Guds ord och bevarar det” (Luk. 11:28). Anden kommer med Ordet och gör det levande för den som tar emot det. Han överbevisar också den människan om Ordets sanning, för av naturen är hon misstrogen mot Gud och vill inte tro att Hans ord är sant. Anden ger även villighet och kraft att göra vad Jesus befäller i sitt ord.

Men Anden nöjer sig inte med att liksom utifrån påverka människan genom Ordet och övertyga henne om dess sanning. Han kommer in i hennes hjärta och tar sin boning där, så att människan till både kropp och själ blir den helige Andes tempel.

Världen kan inte ta emot den helige Ande, därför att Han är Sanningens Ande

Människorna tänker i allmänhet visserligen tvärtom. Det hör nämligen till de vanligaste förklaringarna från denna världens människor varför de vägrar att acceptera kristendomen, att de är för ärliga, för intellektuellt hederliga, för sanningsälskande för att kunna tro på allt vad Bibeln säger och på alla ”de gamla dogmerna”. Men Jesus anger i dagens evangelium den verkliga orsaken. Han säger att de inte tar emot Sanningens Ande, därför att de inte känner Honom. De är främmande för sanningen.

Moderna människor, som berömmar sig av sin vetenskaplighet, sin absoluta förutsättningslöshet, sin vilja att följa sanningen vart den än leder dem, förkastar kristendomen av samma skäl som i gamla tider. Den som är av sanningen, den som är sann, känner igen sanningen, vem som än förkunnar den, men den som inte är sann utan lögnaktig till sitt väsen, kan aldrig tåla sanningen. Den naturliga människan som lever i otro utan Guds Ande, omger sig själv med en skyddsmur, som hon gärna kallar sanningen, men som i själva verket är falska inbillningar. Hon säger sig älska sanningen, men vill absolut inte höra sanningen om sig själv, nämligen att hon är en syndig människa, som måste omvända sig till Gud och tro på Jesus för att bli frälst. Detta är för henne det mest förhatliga av allt. Sanningen och lögnen är på helt olika våglängder. Alla människor är av naturen lögnaktiga (Rom. 3:4, 13), därför kan de inte se eller känna den helige Ande.

Sanningens Ande kommer till den som är av sanningen

Hur ska då den som av naturen är lögnaktig kunna bli sann, kunna stämmas om till samma våglängd som Sanningens Ande? Guds ord är medlet eller instrumentet, med vilket den helige Ande omstämmer den lögnaktiga människan, överbevisar henne om hennes synd och väcker tron på Jesus hos henne. När

en människa ger sanningen rätt, kommer den helige Ande in i hennes hjärta och tar sin boning där och uppfyller henne med den gudomliga sanningen.

Så upplyser Anden människan om den sanna verkligheten, om Sanningen. Det hon förut i sin blindhet och i sitt övermod kallade torra dogmer blir nu för henne det dyrbaraste av allt. Detta eftersom dogmernas dogm är att Jesus är sann Gud och sann människa, som har lidit och dött för oss alla, för vår eviga frälsning. Förut har människan i sin lögnaktighet avfärdat Skriften som en samling orimliga legender och sagor, utan betydelse för den moderna människan. Genom Andens undervisning böjer sig nu samma människa i vördnad för Skriften som all sannings källa. Och de självtutnämnda religiösa experterna, som yrat om att de väl tror på Kristus men inte på Bibeln – i tron att detta är så mycket andligare och finare – blir av Anden avslöjade inför sig själva som ingenting annat än bluffmakare och bedragare, som vill skilja mellan Ordet i Skriften (Bibeln) och Ordet som blev kött (Kristus). Därmed blir det en falsk Kristus och inte den som vi möter i Skriften.

Anden lär även människan att förstå – så långt det nu är möjligt för en människa att förstå – att i Kristus ”bor gudomens hela fullhet i kroppslig gestalt” (Kol. 2:9) eller som Jesus uttrycker det: ”Jag är i min Far” (Joh. 14:20). Genom Andens ledning förstår också en lärjunge, att han är i Kristus och att Kristus är i honom.

Sanningens Ande är också kärlekens Ande

Sanningen och kärleken hör oupplösligt samman. Sanning utan kärlek är inte sanning utan lögn. Kärlek utan sanning är inte heller kärlek utan djupast sett kärlekslöshet. Den helige Ande, som är evig Gud, är både sanning och kärlek i den allra innerligaste förening.

Genom Lagens sanning överbevisar Han människan om hennes synd. Det uppfattas som strängt, vilket det förvisso är, men det uppfattas därför också som kärlekslöst, vilket det inte är. Det är lika litet kärlekslöst som en läkare är kärlekslös därför att han eller hon ställer en rätt diagnos på en människa och finner att hon lider av en dödlig sjukdom.

Därefter visar Anden människan på Jesus, som borttagit hennes synd, och väcker tro på Honom. Därigenom förverkligas vad Jesus säger till sina lärjungar: ”Jag lever och ni ska leva” (Joh. 14:19). ”Ty där syndernas förlåtelse är, där är också liv och salighet” (*Lilla katekesen*, SKB, s 373). Den som tror på Jesus har evigt liv.

Det eviga livet är till sitt väsen kärlek. Gud är kärleken (1 Joh. 4:8, 16), det är Hans innersta väsen. Denna gudomliga kärlek ingjuter Han i en människas hjärta, när hon tror på Jesus (Rom. 5:5). Genom tron får människan del av Jesus själv, blir en lem i Hans kropp och genomströmmas av Hans livskraft, som är kärleken. Det är om denna kärlek, som aposteln Paulus skriver: ”Kärleken upphör aldrig” (1 Kor. 13:8).

Kärleken är den helige Andes förnämsta gåva, som överträffar alla andra gåvor, både profetians, tungomålståndets och helbrägdagörelsens gåvor. ”Störst av dem är kärleken”, som Paulus skriver i ”Kärlekens lov” (1 Kor. 13:13). Det är också den gåva, som Anden ger åt alla Jesu lärjungar och som alla ska be om.

Den kristna kärleken är ingenting mindre än Andens inneboende i en människa. Där Gud, som är kärleken, bor i en människa, regerar över hennes tankar, ord och gärningar, dämpar självskheten, utsläcker avunden och hatet, värmer upp det hårda stenhjärtat – där blir också den människan en kärleksfull och god människa, som i allt sitt väsen återspeglar något av Kristi väsen. Att vara kärleksfull är att vara genomlyst, genomvärd av Kristi kärlek. Detta är pingstens förnämsta gåva, som vi först och främst ska bedja om.

Amen.